

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) ⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, w wyniku którego przedsiębiorstwa autobusowe prowadzące regularne przewozy przez wewnętrzną granicę Schengen zobowiązane są do kontrolowania dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy swoich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, aby przeciwdziałać przewozowi cudzoziemców bez paszportu i dokumentu pobytowego na obszar Republiki Federalnej Niemiec?

W szczególności:

- a) Czy generalny obowiązek ustawowy lub administracyjne zobowiązanie skierowane do indywidualnych przewoźników, by nie przewozili na obszar Republiki Federalnej Niemiec cudzoziemców bez wymaganego paszportu lub wymaganego dokumentu pobytowego, które można spełnić tylko poprzez prowadzoną przez przewoźnika kontrolę dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy wszystkich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, stanowią odprawę graniczną osób na granicach wewnętrznych w rozumieniu art. 22 kodeksu granicznego Schengen lub czy są one równoważne z taką odprawą?
 - b) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, należy oceniać w świetle art. 23 lit. a) kodeksu granicznego Schengen, chociaż przewoźnicy nie wykonują „uprawnień policyjnych” w rozumieniu tego przepisu i poprzez nałożenie przez państwo obowiązku prowadzenia kontroli nie zostają też formalnie upoważnieni do wykonywania prerogatyw władzy publicznej?
 - c) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy uwzględniając kryteria określone w art. 23 lit. a) zdanie drugie kodeksu granicznego Schengen, wymagane od przewoźników kontrole stanowią niedopuszczalny środek o skutku równoważnym z odprawą graniczną?
 - d) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, w zakresie w jakim dotyczą przedsiębiorstw autobusowych prowadzących regularne przewozy, należy oceniać w świetle art. 23 lit. b) kodeksu granicznego Schengen, zgodnie z którym uprawnienie przewoźników do prowadzenia kontroli bezpieczeństwa osób w portach i na lotniskach nie wpływa na zakaz kontroli granicznej na granicach wewnętrznych? Czy wynika z tego niedopuszczalność kontroli w rozumieniu pytania pierwszego również poza portami i lotniskami, jeżeli nie stanowią one kontroli bezpieczeństwa i nie są przeprowadzane również w stosunku do osób podróżujących po terytorium danego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 22 i 23 kodeksu granicznego Schengen dopuszczają uregulowania krajowe, na podstawie których w celu spełnienia obowiązku można wydać zarządzenie nakładające zakaz pod karą grzywny na przedsiębiorstwo autobusowe, jeżeli w wyniku braku kontroli na obszar Republiki Federalnej Niemiec przewożeni są również cudzoziemcy bez paszportu i dokumentu pobytowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy)
w dniu 9 sierpnia 2017 r. – Frank Montag/Finanzamt Köln-Mitte**

(Sprawa C-480/17)

(2017/C 382/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Frank Montag

Strona pozwana: Finanzamt Köln-Mitte

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 w związku z art. 54 TFUE stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym obowiązkowe składki podatnika niebędącego rezydentem na rzecz funduszu emerytalno-rentowego samorządu zawodowego (wynikające z jego członkostwa w izbie adwokackiej w państwie członkowskim, wymagane w aspekcie prawa zawodowego w związku z działalnością wykonywaną w kilku państwach członkowskich) nie są uwzględniane w aspekcie obniżenia dochodu w ramach ograniczonego obowiązku podatkowego, podczas gdy w przypadku podatników będących rezydentami w ramach nieograniczonego obowiązku podatkowego przewidziany jest zgodnie z prawem krajowym ograniczony co do wysokości odpis od dochodu?
- 2) Czy art. 49 w związku z art. 54 TFUE stoi na przeszkodzie opisanemu w pkt 1 uregulowaniu, jeżeli podatnik oprócz obowiązkowych składek uiszcza – dobrowolnie – także składki dodatkowe na rzecz funduszu emerytalno-rentowego samorządu zawodowego, a państwo członkowskie nie uwzględnia ich w aspekcie obniżenia dochodu, mimo że późniejsze świadczenia emerytalno-rentowe w tym państwie członkowskim będą zgodnie z prawem krajowym ewentualnie podlegać opodatkowaniu także w ramach ograniczonego obowiązku podatkowego?
- 3) Czy art. 49 w związku z art. 54 TFUE stoi na przeszkodzie uregulowaniu opisanemu w pkt 1, jeżeli podatnik niezależnie od swojego wpisu na listę adwokacką i składek na rzecz funduszu emerytalno-rentowego samorządu zawodowego uiszcza składki w ramach prywatnego systemu ubezpieczenia emerytalno-rentowego, do którego przystąpił dobrowolnie, a państwo członkowskie nie uwzględnia ich w aspekcie obniżenia dochodu, mimo że późniejsze świadczenia emerytalno-rentowe w tym państwie członkowskim będą zgodnie z prawem krajowym ewentualnie podlegać opodatkowaniu także w ramach ograniczonego obowiązku podatkowego?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy)
w dniu 22 sierpnia 2017 r. – postępowanie mandatowe przeciwko Josefowi Baumgartnerowi**

(Sprawa C-513/17)

(2017/C 382/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Josef Baumgartner

Inny uczestnik postępowania: Bundesamt für Güterverkehr, Staatsanwaltschaft Köln

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 19 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 561/2006⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że nałożenia kary na przedsiębiorstwo lub osobę z kierownictwa przedsiębiorstwa zgodnie z § 30 Ordnungswidrigkeitengesetz (ustawy o wykroczeniach, zwanej dalej „OWiG”), § 9 OWiG, § 130 OWiG z powodu popełnienia wykroczenia w miejscu siedziby przedsiębiorstwa może dokonać tylko państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba przedsiębiorstwa? Czy uprawnienie do nałożenia kary z powodu wykroczenia mają jednak także inne państwa członkowskie, jeśli zostało ono stwierdzone na ich terytorium?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, Dz.U. L 102, s.1